

V dubnu se čtrnácti koncerty rozloučí skupina Spirituál Kvintet a ukončí tak aktivní činnost. S některými jeho členy se budeme potkávat i nadále a šedesátiletou éru souboru, který patří k české hudební scéně stejně neodmyslitelně jako slunce na nebi, nám tak budou připomínat. Veronika Součková je dítětem normalizační éry. Tatínek byl po roce 1968 vyhozen z místa ředitele velkého učňovského střediska, poté pracoval jako topič a maminka pracovala jako referentka v LŠU. Z vysoké školy, kterou studovali dálkově, byli vyloučení. Rodina byla chudá a taky zstrašená. Všem, co by mohlo být nějak zatěžující, se vyhýbali a nechodili ani do divadla či na koncerty. Zpětně jí to připadá zvláštní, ale jako dítěti vůbec ne. Vyrůstla na Karlu Gottovi a Helence Vondráčkové a jako dítě je opravdu milovala a obdivovala. Doma byl pouze rozhlas po drátě a televize s tehdejšími programy. V LŠU chodila na hodiny klavíru, na výtvarku a dramaťák a chvíli zkoušela i zpěv. Ten po měsíci vzdala, repertoár byl příšerný. „U piana jsem vydržela nejdéle a díky němu poznala, že dokážu přednést a tvořit tón, cítit hudbu a že mám talent. Ale veškeré to učení v lidušce bylo vynucené rodiči, nebylo to mé vlastní rozhodnutí a ten zájem nevycházel ze mě samotné. Za ty hodiny u piana jsem ráda, dnes se mi hodí, soukromě učím a s klavírem je to nejjednodušší,” říká Veronika.

Se zpíváním začala až na střední škole ve sboru, tam prošla všemi hlasy a rozhodla se zůstat u altů. „Takový sbor je dobrá škola, ladění, cítění harmonie nebo udržet se ve svém hlasu,” dodává. Teprve v tomto období se jí začaly otevírat brány folkové hudby, kterou vlastně znala jen z desek svých kamarádek. Doma totiž žádný gramofon ani kazeťák neměli, takže třeba Nerez poprvé slyšela někdy v sedmnácti. Zpívání si užívala a postupně začala zjišťovat, že hlas má asi zajímavý, když se druhým líbí.

„Porevoluční setkávání se muzikantů na Karlově mostě, tak to pro mne bylo zlomové. Tam jsem poznala hromadu lidí od muziky a začaly mé pokusy v rozličných hudebních seskupeních a kapelách,” uvádí.

Prvním takovým působištěm byl soubor

Cancio Antiqua

, hodně vnímala ty podmanivé vícehlasy, renesanční hudbu i dobové nástroje. S tím souvisí spolupráce s Jirkou Wehlem, natočili spolu i CD. Jeden čas hodně obdivovala balady Žany Bičevské, a tak vznikla její první dívčí skupina

Home Cava

. A touhu věnovat se něčemu podobnému má v srdci pořád. Když dostala pozvání do rockové kapely, kde tehdy vystřídal patnáctiletou Lenku Dusilovou, poznala svého muže Martina,

skvělého kytaristu a zpěváka.

„Díky němu se mi velmi rozšířil hudební obzor. Vyrůstal v rodině, která hudbou žila a měla možnost se i za totality dostat k tehdy nedosažitelným deskám. Třeba k Beatles, Bobu Dylanovi, Leonardu Cohenovi a dalším. Martinovi rodiče dokonce půjčovali desky Jiřímu Černému,“ vysvětluje Veronika. A spolu začali působit ve skupině, která dělala irskou a balkánskou hudbu. *„Pro mne to bylo něco úplně nového, jiné rytmy, jiná melodika a jiný jazyk. Na tuto kapelu pak navázala má dlouhodobá spolupráce se skupinou Marw. Byli v ní výteční muzikanti a znalci irského folkloru,“*

dodává. S tímto žánrem hodně experimentovali, psali vlastní skladby jak instrumentální, tak i písně, a samozřejmě hráli i věci převzaté.

Konzervatoř přišla až v šestadvaceti letech a dala jí hodně. Nejvíc asi, když zakotvila u velmi příjemné a hlavně schopné dámy, Jany Brýdové.

„Měla se mnou hodně práce, já dostala výborný základ a mohla si vyzkoušet cokoli od lidovek přes operu, jazz, šanson a muzikál. A klavíristé Vlasta Bičík a Pavel Vaněk mají také mou velkou poklonu,“

dodává.

Tu legendární skupinu milovala a znala všechna alba i písničky. Opravdu! I když se pořád pokoušela zpívat jako Irena Budweiserová nebo Zdenka Tichotová, nešlo to. Ani ve snu by ji nenapadlo, že se Spirituálem bude jednou vystupovat. A stalo se, prožila a prozpívala s ním krásných 10 let. *„Ano, **Spirituál Kvintet**, to je velká odměna, kde jsem, myslím, zúročila všechny své dovednosti a zkušenosti. Bude se mi stýskat po té velké škole profesionality a jsem za ni nesmírně vděčná,“* říká. Před třemi lety

Veroniku oslovil kamarád a výborný textař Michal Svatý. Napsal

Utajenou sbírku básní

, krásné texty, které čekaly, a některé ještě čekají, na zhudebnění. Rozhodl se založit vlastní hudební seskupení, a tak vznikl

USB band

. V něm teď Veronika zpívá a Michal tak cohenovsky přizvukuje. Texty se zabývají tématem středního věku a s ním spojenými zkušenostmi, zážitky, výhrami či prohrami a jakousi moudrostí. USB band teď jezdí po středních Čechách a hraje rodinám s postiženými dětmi, které potřebují finanční pomoc, a to díky projektu benefičních koncertů

Benefice Pro

ve spolupráci se sdružením Revenium. To spolupracuje a pracuje pro lidi s různým postižením. Skupina také dělá klubové koncerty, jezdí na festivaly a nahrává CD.

A co Veronika plánuje po skončení Spirituálu? Správná otázka, s koncem Spirituál Kvintetu nastává v jejím životě velká změna. Působení v tomto souboru bylo pro ni 10 let zaměstnáním na plný úvazek.

Když chcete, ve zpěvu poznáte všechno

Napsal uživatel Monika Vodičková
Středa, 05 Únor 2020 22:13

„Když jsem tam začínala, měla jsem ještě opravdu malé děti a nebyl prostor pro nic dalšího. A tak si teď dávám čas na odpočinek a vlastně takový restart,”

vysvětluje. Loňský rok byl pro soubor hodně náročný a ještě do konce dubna jej čeká pár zahraničních koncertů. A především 14 rozlučkových Luceren!

„Také dotáčíme nějaké písničky, vydáváme knihu, točíme pro televizi. I když jsme už oficiálně skončili, pořád je ještě co dělat. Ale opravdu budu bez Spirituálu až květnu,”
dodává.

Verončina představa o budoucnosti zraje a klíčí další nápady. Jsou ještě rozmazané a nejasné, takže nemá cenu o nich zatím hovořit. Ale těší se na vše nové.

Hudba je pro ni formou terapie, někdy velmi příjemnou a někdy nepříjemnou, jak už to bývá.

„Skrze hudbu, zpívání, vystupování a samozřejmě i učení neustále poznávám sebe samu. Když chcete, poznáte ve zpěvu všechno. Podle toho jak zpíváte, nebo jak se vám zpívá zjistíte jak se cítíte, své rozpoložení, potřeby, ale třeba i strachy. Dostáváte se k uvědomění sebe sama a k bytí v přítomném okamžiku. Máte možnost vše procítit a tím třeba také změnit,”
uvádí.

Co je úplně jasné je, že se vrátí ke svému koníčku, a tím je výuka zpěvu. V menší či větší míře vyučuje už téměř 20 let a postupně si vybudovala vlastní způsob a metody, jak s lidmi pracovat.

„I když mám za sebou různé semináře, stejně převáží jakási má esence a intuice. Obě mi umožňují vcítit se do toho druhého, třeba do mých studentů. Jde hlavně o to nedřít se, bavit se a užít si to. V poslední době jsem učila málo a moc mi to chybí. V mém životě se mi dějí věci tak, že přicházejí ve správnou chvíli, a to je to pravé,”
uzavírá Veronika Součková.